

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Serbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu žobotu w Smolerjez knihicísczereńi w Budyschinje a je tam sa schwörtlētnu pshedpłatu 40 np. dostacż.

6. njedžela po świątej Trojizy.

Mat. 5, 44.—48.

Gózje je żadanje, kotrež tón Rénjes na naš staja: „Lubujcze swojich njepshczelów; żohnujcze tých, kiž waž posleja; cziúcze dobrotu tym, kiž waž hidža; proschcze sa tých, kiž wam schkodža a pschesczehaja waž!“ Wón ſebi žada najwjetſhi wopor luboscze. Wón tež wujaſnja, so dość njeje, so my tých lubujemy, koſiž nam bliſko ſteja, „pschetož, hdž wó lubujecze tých, koſiž waž lubuja, kajke myto wó smiejecze? njeczinja to tež złonizy?“ Né, njepshczelów dýrbimy lubowacž. Nashe czelo drje ho pscheczivja, a tola je to żadanje nasheho Rénjesa a Sbóžnika, a wón tebje tež wuciž, tak to dokonjesch. Bóh tón Rénjes w swojej lubosczi dawa ſlónczku ſhadžecž nad prawymi a njeprawymi, a tón Sbóžnik ſam je dže najlepſchi pschiklad tajkeje luboscze.

Najwjetſhi a najczeszſhi wopor luboscze.

1. W ežim wobsteji?
2. Kak jón dokonjamy?

1. Nasch tekſt je ſ predowanaſja na horje. Wón žada ſebi dženſha najwjetſhi wopor luboscze, luboscž pscheczivo njepshczelam. A wón tole žadanje krucze poſtaja. Bohužel je wjele njepshczelſta na ſemi. Schtó by njepshczela njemel? Wón tebje hidži a pschesczeha. Ty winy nimach, ſo je twój njepshczel, ſo móžesč ſe Sbóžnikom prajicž: „Woni mje hidža bjes winy!“ Abo — to hischeze bóle boli — ty by wot někoho hidženy, kotrejuž by dobrotu

wopokaſał — a tón tebi to ſ njedžakom ſaplačzuje. Hdž ſebi na tajke njeprawo myſliſh, ſtupaja tebi ſyly do wocžow? abo vari ho w tebi a twoja wutroba praji: „Ja chzu tebi to ſaplačicž!“ Pſchedwoſmiesch ſebi ty to? Kak mohl ty potom temu do wocžow hladacž, kiž tebi praji: „Lubujcze swojich njepshczelów!“ Twoje dla wón ſłowę ſka njewróči. Duž ty ſ dobrým prawom rjekniesch: „Duž dýrbju ſebi wot ſwojego njepshczela wſchitko lubicž dacž! Né, tón Sbóžnik tuto ſłowo duchownje ſrosymja. Ty móžesč do wobſtejnoscžow pschinę, hdžez by nuſowaný, džiwajo na ſwoje wot Boha tebi poruczene powołanie ſwoju czescz ſafitacž a ſamo pſched wſchinoſcžu prawo pytacž. Alle ty to njeſmęſch czinicž ſe ſlej wutrobu, katraž je po wjeczenju laczna, wutroba dýrbi pódla ſjednocziva bycž. Tak praji Pawoł, hdž chzyc̄hu jeho w Jeruſalemje ſchwifacž: „Te prawo, khězorskeho poddana bjes prawa ſchwifacž?“ Nascha wutroba dýrbi ſwobodna bycž wot ſłoscze a wjeczenja. Tón Rénjes žada mijeku wutrobu. Tajka luboscž je pycha ſcheczijanstwa, a kaž je ju tón Sbóžnik ſam wopokaſał, tak ſebi ju tež wot naš žada. Prjedy ju nichtó njeſnajesche. W naszej eželnej wutrobje tale roſtlinia ſama naroscž njemóžesche. W Jeſuſowej wutrobje ma ſwoju domiſnu. A tajke rjane plody, wot njeho do ſweta plodžene, je wona njeſla? Wona je ſekeru ſložila na wſcho njewolniſtwo. Š njeje je wuroſlo miſionſtwo, kotrež ſ najhubjeňſhim a najſtraſchniſhim thodži; wona je wupłodžila luboscž ſnutſkomneho miſionſta, kotrež ho tež ſa ſranjeneho njepshczela na bitwiſce ſtara a jeho hlađa. To je luboscž, kotrež

żebi Sbóžnik žada. Wona je čežki wopor, ale Sbóžnik żebi ničo njemóžne nježada.

2. Kaf jón dokonjam? So njemóžny njeje, widžimy na rjanych wobrasach tých, kotsíž ſu nauku, ſwojich nje-pſcheczelow lubowac̄ a ſu ſ tym žehliwe wuhlo na jich hłownu hromadzili. To ſo nam powjeda wo kralu Janu VI. Portugalskim. Tón wobhnadzi hrabju Lobe, kotrež bě k jeho njeſcheczelam pſchestupił, ſkónczne pał jemu do rukow padnył; won jeho wobhnadzi na jutrownym dniu, ſ tym, so jemu praſicž da, so tónle czaſ jeho na to dopomija, kaf je Jefuš ſwojim njeſcheczelam na kſchizu wodał a prajik: „Ja ſym žiwý a wy budżecze tež živi.” Duchowny, kotrež běſche klyſchał, ſo je młoda holza jej k hładanju pſchepodate džeczo ſkónczowała, ſo by ſo na starschimaj wjeczila, w bližſhei Bożej klužbje ſa nju proſchesche: „Bóh chył ſo tał na njej wjeczicž, ſo by k nohomaj kſchizowanego poſtu cziniła a hnadu wodacža ſwojego krej-čerwjenego hręcha namakała.” Woſebje w miſionskich powjesczach husto czitamy, ſo ſu kſcheczienjo ſa ſwojich pſcheczeharjow proſyli. Nawukný tež tule luboſcz. Sbóžnik praji: Njeſbjeski Wóczez dawa ſwojemu kſlonzu ſhadzecž nad ſlymi a nad dobrymi a dawa deſchcz na prawych a njeprawych. Won ſwoju luboſcz wſchitkim czlowiekiem wopokaſuje a ſo ſa nich ſtara, hacž runje to njeſaſluža. To je njeſebicžna luboſcz, kotaž chze naſ wabiež, ſo bychmy tež po njej czinili. Najwyſhſchu njeſebicžnu luboſcz pał widžimy na kſchizu. Sa koho je won na kſchizu wumrjeł? Snano jenož ſa ſwojich wucžownikow? Nē, ſa wſchitkach, wſcho jene hacž běchu jeho pſcheczeljo abo njeſcheczeljo, haj, ſa ſwojich mordarjow won hſchicze proſy. Pſchi kſchizu na Golgathę je žive žorlo czisteje luboſče. Tam ju naukniemy, kotaž ſo nam w ſwécze tał czežka ſda. Tam je prawa ſchula ſa naſ. Hdyž ty tam pod kſchizom horje hładasch k ſwojemu Sbóžniku, kif je ſa tebje, ſa ſwojego njeſcheczela proſył a ſo woprował, hdyž ty poſladasch do jeho ſwiateho wóczka, njeſyrbitej potom hněw a hidženje ſ wutroby čeknycž? Hdyž jeho wóczko na tebje hłada, potom jeho mér ſo žorli do twojeje wutroby. Jego luboſcz w naſ — to je ſwiaſt, kif naſ wjaso jako jeho prawych wucžownikow, ſo ſo jeho luboſcz ſ naſ ſwéczi hacž k naſhim njeſcheczelam — to je ſwiaſt, kif naſ ſ nim wjaso, hacž naſ jeho luboſcz czežnje k węcznemu měrej. Hamjeń.

Poſuacze.

Kſcheczna ſo ſwjeczachu. Hoſežo tu po kſcheczenizy ſedzachu a czinjachu kaž iſraelske džeczi w puſcžinje, wo kotrejch rěka: „Potom ſydnú ſo tón lud k jědži a k picžu a ſtanu k hracžu.”

Horliwje bu khartowane, a ſchłodowanka a dobytk ſo pſhezo ſ tym, ſchtož je kſhalobne, njeſchewodžowasche. Móznejje bijachu pjaſce wo blido; poſliwaſke a druhe hroſne ſłowa dawachu ſo klyſchecž.

To staremu pobožnemu wucžerzej, tež na kſcheczna pſche-proſchenemu, do wutroby rěſaſche. ſ modlitwu bě won pſche-proſchenje ſcžehował, ſ modlitwu ſwiedzeňſtu hoſcžinu wotewrili a ſkónczili. Dyrbjeſche khartowanje doſtojne doſwjeczenje ſwiatocžnego kſcheczeniſteho ſkutka bycz? Won ſo ſkrobli a džesche k ſwojemu ſužodej: „Luby ſužodže, ſaspěwajmoj kherluſch!”

Sužod bě pobožny muž, ale wopomnjath a ſtrachocžiwy. Won ménjeſche, to njeby tudy pſchiſprawne bylo, doſelž wſchitzh karty hraja.

„Woni hižom pſhestanu”, ſapschecžiwi wucžer, „ſapadní jeno ſobu nuteſ!”

A tał won kherluſch pſchedpraji a ſanjeſe. Hoſežo buchu ſedžni; ſe ſpodžiwanjom hladaju woni na ſo a na ſpěwarja. Tón pał ſo njeda molicž. Khartowanje bu ſatorhñjene; jedyn po druhim ſložuje kharthy na blido; jedyn po druhim pocžina ſahańbjeny ſobu ſpěwarac̄. Woni tón džen ſwazh na hracze njemyſlachu, ale wobdzélolahu ſo rady na druhich, ſepſchich roſrěčowanjach, ſu tež ſwólniwe pſchipoſkuchali, jako pobožny wucžer k wobſamknjenju krótke roſpominanje ſ Božeho ſłowa wucžita, a ſu ſo roſwieſeleni domoj wrózili.

F.

Luboſcz k bližſhemu.

(Mat. 5, 44—48.)

Šloſ: Cžiū, knježe, ſo mihi tał, kaž čžesč —.

O luboſcz, pſomjo njeſbeske,
Kaf hręſech czlowiske džeczi!
Tu njeje žane wumſacže,
Wſhem twoje kſlonzo ſwéczi;
Deshcž dawach prawym, njeprawym,
Ssh mily dobrym, hnadny ſlym;
Schto ſapſhija tu luboſcz?

Te tale luboſcz pſchillad mi,
Dha ſměju kražne ſbože:
Ja cžuju ſbóžnoſcz we duschi,
So rěkam džeczo Bože,
Kif pyta Wózca podobnoſcz
A žada w jeho hnadže roſcz,
Hdyž kryſta wolu cžini.

Kaž Boha, tał tež bližſheho
Ja na wutrobie noſchu;
Won džé je Bože podomſtwo,
Duž ſa njeho tež proſchu.
Schtož ſwojich bratrow ſubo ma,
Tón dopoklas ſ tym podawa,
So ma tež luboſcz k Bohu.

Mój bližſhi kóždý czlowiek je,
Kif je we horju, nufy;
Staw, narod, wéra njeſyl mie
A hacž je ſnaty, zufy;
Haj, je ſnadž ſamo njeſcheczel,
Tež teho budž mi w duschi ſel,
Hdyž týchnoſcz jeho jima.

Kif klija mie, chzu žohnowacž
A pſhecz jim Božu hnadu,
Tež ſ dobrotu tých poſkypacž,
Kif hidu na mnje kladu;
Schtož ſchłodzi mi, mie pſcheczeha,
Sa teho pał njech modlitwa
Mi ſ dusche ſtupa k njeſbu.

Tał njeſcheczelow lubowacž
Mje kryſta pſchillad wucži;
Njech won, to chył Bóh hnadnie dacž,
Wſchu kſhīndu wodacž nuceži.
Haj, luboſcz, pſomjo njeſbeske,
Njech twoje pruhi hręja mie,
So bych był džeczo Bože!

Ssmilna wutroba namaka śmilenje.

Powjedańko se stareje franzowskieje wójny.

III.

Kózda dobrota śwoje městno namaka.

(Słownżenje.)

Hdyž ranje świtasche, wołachu alarm. Schtóž bě hiszheje pschi žiwienju, šo pośběže. Schesčo abo śednjo pak wostachu ležo, w oni běchu wschemu horju czeckyli. „Derje jim!” džachu někotsi šam i pschi ſebi, a potom džechu dale, pomału a ſrudenje k wjeczornej wobſorostronje. Kaž wczeera, tak běchu tež dženja proste czela, wopuſhczony a roſlamaný wójnski grat jeniczke, ale njemylne puczniki.

Do předka — domo — šo pomału czumpachu, do předka wschitzy hladachu. Nasad šo żane wóczę njevohladny. Tu — ſallineža i daloka hura-wolanje. Kaž wot njewjedra trzechena, poſasta mała czrjódka.

„Dale, dale!” wołasche Jan. „To ſu koſakjo, ſnadno naſnjewidža, hdyž spěchnie dale kchwatam!”

Dale khwatasche mała czrjódka, tak wjele hacž ſlabe možy to dowolichu. Alle to bě podarmo; ſchto bě jich khwatanje porno spěchnoſczi konjow koſakow! Hura-wolanje klinčesche pschego bliże, bórsh běchu jich koſakjo wobſtupili, a ſtrachnje klinčesche jim do wuschow: „Steježe, šo pooddajcze, jecži ſcze!”

Haj, jecži běchu. Tich poſlednia bróni bu jim wotewata, ruzg jím ſe ſchtrykami ſwiaſanej. Abóz ſchtryka wſa koſak do rukow a nětko džesche w ſkuſu naſad. Schtóž w ſkuſu ſobu njemóžesche, bu ſobu wleczeny. Jan pschimy šo ſedla śwojego czwilerja a džeržesche šo twjerdze, hdyž wjazy dostupacž njemóžesche.

Sa poł hodžinu pschiūdzechu do małego městaczka. Psched jenej wjetſchej khežu woſkredž města ſastachu. Tich naſjedowat ſkoczi i konja a džesche nutš; po někotrych mjeniſchinach pak ſa ſo wuſtupi.

„Satſelicz!” wón i krótka wołasche,

Jecži šo do rynka ſetupachu. Mjes tym ſo wojazh śwoje buſchkwje natykowachu, wotpınachu drusy jathym jaſi a wotkrywachu jím wutrobna. Hdyž na ſana rjad pschiūdže, poſka ſo dukat i wuschkom na ſlotym rjeczaſku, — a hižom wupſchestrjechu ſo ruk, ſo bychu jemu jeho pschu wſali; duž pschijechha nahle wojerſki knies, kž měſeſche wotſnamjenja generała. Wón poſasta a ſo praschesche: „Schto tudy czinicze?”

Naſjedowat koſakow powjedaſche jemu, ſchto běſche ſo ſtało. Želniwje pohladny general na jathych a woſebje na ſana, pschi ſotrymž ſtejſeſche. Duž pschedrē ſo kaž blyſk psches jeho myſl a jeho huba wotewri ſo k wuraſej ſpodžiwanja. Tola neprajesche ničo hacž: „Hetmano, ſawrěj tych jathych, tehole pak chzu ſobu wſacž, trjebam ſahrodniskeho wotrocžka, tón ſhadla ſo mi lubi. Iwan, dowjedž jeho na mój hród.”

Sedyn wulzy brodaty starý Ruſa ſtuſi na to k ſanej a džesche k njemu w tym, ſo jeho ſa koſnak pschimy: „Th ſy wumóženy, ſapiń ſwoju jaſu a pój ſa mnu.”

Wumóženy? o mój Božo? ſawoła Jan a jeho bléde wobſiczo ſo i wjeſelom troſhku ſaczeſtveni. „Se mje tón general . . .”

„Haj, ſchto dha hewaſ”, wotmolwi Iwan, „a nětk pschimy ſo mojego ſedla.” Bórsh běſhtaj i bliſkoſcze koſakow a tež i města. Nětk džesche Ruſa k ſanej: „Widžu, ſo ſy ſprózny, ſydn ſo ſady na konja, mamoj hiszheje kheſtry fruch pucža.”

Jan ſleſe na konja a duž leczeschtaj w spěchnym koſku dale. Sa ſchwořez hodžinu pschiūdzechſchtaj i wulkemu rjanemu hrodej. Na knježim dworje ſkoczi Iwan i konja, ſběhnj tež jateho dele a dowjedž jeho do knježeho hrodu. Tu běſche jemu derje, pschetož jěſč a picž měſeſche tam doſež, w czoplej ſtwicžy mōžesche

ſedžecž; ničo jemu njepobrachowaſche. Jemu běſche kaž we ſnje, a wón njewjedžesche ſebi pschicžinu tajkeho pschemenjenja wujaſnicž. Ach, tak derje jemu dawno bylo njebě!

Bórsh pak dyrbjeſche wujaſnjenje doſtacž. Sſlužobník ſaſtupi do iſtwy, ſo by jeho k generalej dowjedž. Se ſacžucžom wutrobieje džakownoſcze ſaſtupi Jan do knjeſoweje ſtwy. Luboſcziwje ręczesche tón k njemu taſle: „Alle je dha móžno, ſo mje wjazy njesnajesč?”

Jan poſluchaſche nutrnie, džiwasche ſo ſam pschi ſebi, po hladny ſaſo wótrischo na generała a duž wupraſhy: „Mój Božo! Wy to ſeže, knježe? O mój Božo! tón ranjeny wyschł, kotrehož tehdh w ležu namakachmy?”

„Haj, ſano, tón ſy, kotrehož namaka a hlaſasche, kotremuž ſamu luboſež a dobrotu wopokaſowaſche, — haj, mój ſy, tón ſy,“ wotmolwi general. „Bohu budž džak, ſo w prawym czaſu do města pschiūdzech a tebie ſpóſnach na wuſchlowym dufacže, kž eži tehdh darich, hdyž ſebi w Božemje praſachmy. Bjes njeho“, pschiftaji ſmejizy — „njebudžich tebie ſpóſnal, pschetož tehdh běſche ty hólčez, nětko ſy muž!”

„A Wy běſchcze tehdh franzowski wyschł a nětko ſcze ruſowſki general?“ džesche Jan.

„To je bórsh wujaſnjenie“, wotmolwi wyschł. „Bórsh po wójny wopuſhczich franzowske wójsko, wrózich ſo do ſwojego wózneho kraja a ſy nětko general, ſo bych mohl tebie wot ſmjerze wumóz. Kaž mje to ſwjeſeli, ſo móžu czi ſaplačicž, ſchtož ſy jumu temu wbohemu, ranjenemu wyschłej dobreho wopokaſal!”

Jan wosta někotre thdženje w hrodze ſwojego dobrocžela, kž jeho prjedy wot ſo njepuſhczí, hacž njebě ſo po ſtrachoſczech a próz̄y wrózopucža i Moſkwy doſež poſylnil. Potom puſchcze jeho domo a wobdari jeho naſbohatscho ſe wſchém, ſchtož trjebasche: — i pjenjesami, i draſtu, wopißmami, i jenym ſłowom, ſe wſchém. Iwan wjetſeſche jeho na ſanach hacž k pôlſkim mjesam. Spěchnje leczicu konje po dalokich ruſich runinach.

Do kžuchow a krywów ſawalenj, ſedžesche Jan na ſanach a njetrjebasche Iwan a ſpěchej napominacž. Tón ſapraſkowaſche i kheſdom, ſo konje a ſanje leczicu kaž myſlaczka. Po někotrych dnjach běſhtaj mjesy najeloj, hdyž měſeſche Iwan w Božemje praſicž.

„Tybzaz króć wjele dobreho twojemu dobremu knjeſej“, džesche Jan ſe kylſoſtym wózkom. „Pray jemu, ſo nihdh njeſapomnju wſcho dobre, kž je mi wopokaſal; ſo budža domach ſtajne tsi wutroby w luboſczi ſa njeho bicž a wo jeho ſbože Boha proſybez!”

„Žane ſlowežko nočzu ſabycž, lubſchinzo mojeje dufcze“, wotmolwi Iwan a tloczecze wopſjet jeho ruk. „Tež my budžemy na tebie ſpominacž a ſa tebie ſo modlicž.“

Iwan ſo wrózí do Ruſowſkeje k ſwojemu dobremu knjeſej, Jan pak khwatasche domo k ſwojim lubym. Wobeju, nana a maczér, nadendže ſtroweju. S najwyschſcej radoſczi jeho witaſtaj, hdyž jumaj ſwoje podenženja powjedaſche.

Jan njebě pschewjele ſlubil: Wſchědnie wuńdže wutrobna prſtwa tſjoch wutrobow i khežki kheſdom wuhlerja psched Boži trón, horza modlitwa ſa dobreho generała, kž džakownoſcze njeſabhywſhi, jeniczkeho ſyna tuteho doma wěſtej ſmjerči wutorže. A tak dopjelni ſo, ſchtož Sirach praji: „Kózda dobrota ſwoje městno namaka!”

K w ě t k i.

Kwětſki ſu, mohl rjez, wot dobrocžiweho ſtworicžela jenicžy jeno k temu ſtwarjene, ſo bych ſemju pschile a czlowjeka ſwjeſtowale. Tich czichci kežew, bohatosz jich twórbow a barbow, jich ſlídke wonjenje wofſchewja woko a wutrobu.

Kóždy poczaś, haj kóždy měšaz ma ſwoju woſebitu kwětnizu. Małetnički ſu jednore, něžniſcheje wónje a jaſniſchich barbow dýžli pósdiſche kwětki. Šsapacžiſche, horzysche, kylniſho wonjate ſu ſečzove kwětki, n. psch. róže a naliki. Smýžlinje, czežkomýžlinje ſhlađuju na naš naſymne kwětki, hweſdnyz a nječožniki. Maju drje barbu, niz pak wón. Šsamo ſyma njeje zytle bjes kwětkow. Hdyž jeno ſlónčko bjeſknežne měſtne wořrjela tam hnydom balki (huſaze kwětki) wožitwa, a hdyž wonka howri a ſněh pada, ſelenja ſo w črjopach na woſnowym woſloženju luboſne žerawniki, na ſečza dopominajo. Haj, pschiroda woſnamjenja, hdyž ſo wſchitko proſte a woſemrjete ſda, kwětkaze twórby do ſchědžiwoch woſnow. Skoro wſchudžom na polach, w ležach a na lufach, pschi puežach, we wodže, na horach a pschede wſchitkim w ſahrodkach kežej a w rjanym poczaſu kwětki a pschewodžeja ſamotliweho puežowarja, pak ſ hromadami kežeo, pak jenotliwe. Luczna kwětniza njeje kraſna, tola pak luboſna. Tu ſteja w hustyh kufach běle balki a jaſnožolte pětrklucži. Druhdý je luczna ſelenoſcz zyła poſryta ſe ſkotožolnym mlóčjom a lufnadžom. Mjes nimaj ploſmjeni ſo rjanocžerwjenia ſmolnicžka, kežej domyžlinje ſchikowaný bruny ſwónežk ſydomliſtnika abo rjane zunjomodre ſwónežki. Potom čahnu ſažo khörwejda, rytawowe ſele a ſtopiza dolhe běle ſmuhi psches ſeleny podložk. To ſo ſyboli a tſchaſe a poſkonjuje, hdyž wetr duje do wýhoſeje traw abo hdyž kylna roſa na njej leži pschi ſhadženju ſlónza. Rjaný je tež džeczel ſe ſwojimi wažniwymi tſjomi ſopjeſhkaſi a czeřwnej mjeđoſlódkej hlyčku.

Na ſlónčnych brjóžkach wonjeju ſialki, pschi lucznej rěčzhy ſtrovja njeſapomnički. Czornoſelenu czěmnoscz ležowu porjeniſchuja běle zankory a czeřwene ſchipkowz. We wodže pak roſwiwa bónęžawa (hatne lilije) ſwoje běle ſopjeſhka. Pschi puežu ſteji módra knježnička a ſ lebijemi wobronjeny wóſt.

Najkraſniſcho, wonje poľna roſwiwa ſo kwětniza w ſahrodkach! Tu ſu pschezo piſne, něžne ruki naſtajene, ſo byču ſ maczeńnej ſtaroſcu tute luboſne pschirodžine džecžatka woſhladale a jim hoſdowale. Š dalokich ſbožownych krajow ſu ſo tute ſechle na leſchki, ſchikowanje ſe ſelenym bukowzom woſložene, woło a wutrobu ſwježelowaſo. Tu kežej e czěmnobarbny, ſomocžaný pětrklucžk, kořenita narziža, ſlódkowonjata hiaſinta, horda tulpa, wažniwa běla lilija, pschiſtojna hajowka (Nemophila), ſapata nalika, ſpoſojna wječornicžka, drobny luboſnie wonjath róžat, džakowna lewkona (Levkoy), potajnſtowna martroniza (Boža martra), wýwyschena ſlónčnička (ſlónčne róže), židžaný mak, hranoſojth ſchles (Málve), pschyna jurina, ſmyžlina hweſdnička a wſchitkach róžow kralowa, róža ſtolifnička (Centifolie).

Paradiſ bě ſahroda; kóžda kwětkowa ſahrodka naš na to do pomina. Tola tež hola hola njeje zytle bjes kwětkow; tu kežej e niſko pschi ſemi mjes liſchawkami a mochom plonežik a babiduſhka, poľna wónja kořeniteho.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— W nowym wudawku Zionskich hloſow běſhe ſo khérliſch čo. 483 po njeboh knjeſa fararja Sejlerjowym pſchelozku pschijal: „Pſchiswolcze, pſchiswolcze ežahnyčz mi, hdyž Jeſuſ je“. Dokelž pak je ſo khérliſch po pſchelozku njeboh knjeſa fararja Domaschi do ludoweho pomjatka ſaſchczepil, dha je ſo tónle ſpěv nětko jako dodawk w tymle pſchelozku na papjerku ežiſhczal, tak ſo může ſo do Zionskich hloſow ſadý pſchilépici. Tele papjerki móža ſebi ſobuſtarow knihowneho towařiſta a koſiž ſu ſebi hewaſ Zionske hloſy ſupili, pola ſwojich knjeſow duchownych wotewſacž, koſtymž ſo w bližſhim čaſku pſchivóſčelu.

— Njedželu 18. ſeptembra budže ſo ſwjetdžen ſionkowneho miſionſtwa w ſchwacžizach ſwjetcžicž.

— Rjana ſchula we Wóſlinku, koſož je zytle po nowych naſrawach ſložena, je nimale dotwarjenia, ſo budže ſo nadžiſomne w auguſeje poſwjetcžicž móž. Teho runja je ſchulſki twar w Schjezený ſola Rakez tak ſpěchowal, ſo je ſběhaný a budže w prawym čaſu hotowy, ſo budže ſo 1. ſeptembra poſwjetcžicž móž.

— Dotalny knjeſ ſyrlwinſki wuczeř Berger we Sprejzach je ſo 1. julija jako wuczeř do Rakez pscheyhdil. Wón bu pschi ſwojim pschilhadže wot ſchulſkeho pschedžydtwa pschecželnje poſitaný a 1. julija rano w pschitomnoſci ſchulſkeho pschedſtejicžetwa wot knjeſa fararia Gólcža do ſwojeho noweho ſaſtojníſta ſapokaſany.

— Dwoje wulke njeſbože je ſo ſ dobom na wodže a na kraju ſtało. Š Litchfield pschiňdže hróſbna powjescž, ſo je ameriſki ſpěchňy čaſh ſ koljow wujel. Voſomotiva woſy ſapali. Něhdž 20 woſbow je morjených a wjele ſpalených. Žaloſne njeſbože je wuczahowářſku dansku lódz „Norge“ potrjechilo, koſož wutoru na wótre ſkaliny w Rockhall, 200 mil wot Hebridowych kupoſt, ſjedže. Stork trjechi runje tón džel lódz, w koſtymž běchu maſchiny. Wot storka ſaſtróženi ludžo ſ ložow ſeffakachu a na lódzinu wjeſtch ſhwatachu, hdyž widžachu, ſo ſo lódz hižo podnóra. Dwaj wukhowanskaj čołmaj buſchtaj dele puſchczennaj, wonaj pak buſchtaj wot žołmow ſ lódzi mjetanaj a ſo roſbiſchtaj. Koſiž běchu na čołmomaj, ſo wſchitzh tepichu. Potom ſo tſi druhé čołmhy dele puſchczichu a buchu ſ wuczahowarjemi napjelnjene. Na dobo ſo „Norge“ zytle podnóri a psches 200 človičekow ſobu do hluſinu ſtorže. Tich wjele ſ čołmam pluwaſche, koſrež pak běchu hižo puſchepjelnjene. Mjes thmi, koſiž běchu na čołmach a koſiž we wodže wo ſitvenje ſo bědžachu, dónidže ſ ſrudnemu wojowanju. Čzi, liž běchu na čołmach, pschiplowazých wot čołmow prjecž honjachu a bijachu. W Grimsby ſo 26 wukhowa. Wote wſchitlich, liž běchu na lódzi, ſo hacž dotal 129 wukhowa; 637 je ſmjerč w čołmach namakało. Hacž hiſčeze daliſche čołmy ſ brjohej pschijedu, ſo jara praſcha.

— Saňdženu njedželu je ſo nowy generalny ſuperintendent ſchleſhynſkeje, Notebohm w Wróthlawju, ſwjetcožne do ſwojeho noweho ſaſtojníſta ſapokaſal. Pod jeho dohlađowanjom ſteja tež naſche herbſke pruske wožady a maja naſchi ſſerbia w Pruskej nadžiju, ſo ſměje wón, kaž jeho předowník, čoplu wutrobu ſyrlwinſke naležnoſcze naſchich herbſkich wožadow.

— Naſch lubowany kral Jurij-Sakſki ſwoju ſupjelsku kuru w Emſu w tym tydženju ſkóncži. Wón czeřpjeſche khetro na ſchiju a je ſo tole czeřpjenje w ſupjelach polepschiſlo. Bohužel pak pschezo hiſhczje na ſlaboſcz czeřpi. Khězor w bližſich dnjach ſ ſwojemu wočerſtvijenju ſwoje lětne puežowanje do połnózneho morja naſtupi.

— W Aſiſkej w Teheranje ſalhadža cholera. Wſchědne něhdž 150 ludži wumirje. Vóh chžyl naſch wózny kraj psched týmle ſlym hoſežom ſalhovacž.

— Na bitwiſhczu w Aſiſkej je ſo deſchczowý čaſh ſapocžal, koſtymž poſtracžowanju wójſtow ſadžewa. Duž tež žaných wažnych powjescžow wot bitwiſhczow w poſlednim čaſku pſchischiſlo njeje.

— Na naſchim bitwiſhczu w Aſrižy pak týfus ſalhadžuje a je ſebi mjes naſchimi wojaſkami wjele woporow žadal.

K rozpoſminanju.

Wſednje ſo přeptytuj, přetož kóždy dzeń móže posledni twojeho ſiženja być.